

ЛЮБОВ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Третя неділя травня знаменує собою День працівників культури та аматорів народного мистецтва. Своє професійне свято відзначають ті, хто зазвичай у святкові дні звик працювати, нести в душі крайню радість від зустрічі з великим мистецьким дивосвітом. Серед численних аматорських гуртів району виокремлюється Нобельський драматичний колектив. Й не тому, що має статус, вірніше - почесне звання "народний". Історія його існування вже складає піввіку. 50 літ тішать драмгуртківці своїх сільчан та мешканців сусідніх сіл майстерною грою, дивовижною здатністю до перевтілення, дивують своєю незборимою любов'ю до сцени та драматургії.

Драматичний жанр – один з найскладніших напрямків діяльності аматорського народного мистецтва. У постановці п'єси задіяний чималий творчий колектив. Успіх прем'єри залежить від режисерського задуму, художнього та музичного оформлення, акторської гри. Йому передують довготривалі, постійні репетиції. Кілька місяців копіткої, напруженої праці великого творчого колективу – заради одного-двох показів на власній сцені та ще одного-двох виїзних спектаклів. Бо ж, як правило, сільські аматорські театри не мають можливості для гострольних поїздок. Та залюбленим в сцену митцям то байдуже. Вони готові до роботи над новими образами, новими постановками. Сцена – то вже їх другий дім, їх безкоштовний квиток у світ мистецтва, в інше, відмінне від суєтної буденності, життя.

Ноблянам пошанувало мати в селі чудовий драматичний колектив. Створення його припало на початок 60-х років минулого століття. Саме тоді клубний заклад Нобля очолила талановита, енергійна людина – Надія Павлівна Лицевич. Кістяк колективу склали місцевий кіномеханік Михайло Житнікович, бібліотекар Філя Ходневич, сільська трудівниця Оксана Жданович. Піввіку з тієї пори проминуло, а в Ноблі й досі пам'ятають першу постановку драм-

згодом культурний вогник у Нобельському клубі запломенів з новою силою. У 1978 році, після закінчення режисерського відділення Дубнівського культурно-освітнього училища, до села приїхала повна запальної енергії та творчої наснаги нова очільниця клубного закладу Марія Киріша. Була вона родом з Костопільщини й гадала, що надто довго на Поліссі не затримається. Та вже згодом зрозуміла, що полишити цей край у неї не стане ніякої сили. До самозабуття закохалась у сріблясті озерні хвилі, прадавній Нобель, його мешканців. Тут вона зустріла й свою дівочу долю, своє незрадливе на все життя кохання – Василя Крєневича. Василь для неї став не лише подружною парою, а й найпершим помічником і радником, а ще - беззмінним учасником нового драматичного колективу, який згодом, по своєму приїзді, створила Марія. У 1979 році відбулась перша прем'єра, то була вистава "Матинаймичка". Марія Петрівна тішилась вдалим підбором

Грала ролі закоханих, а потім зрозуміли, що у нас справжнє почуття. Тепер маємо вже цілий сімейний підряд на сцені. Граємо не лише ми з Василем, а й наш син Мирослав.

- А наш драматичний колектив – це суцільний сімейний підряд, - жартує й собі Марія Петрівна. - Гулюки – це

Сцена з вистави "Бувальщина"

сталось у 2002 році. Кризовий період позначився втратою Поліни Жданович, яку забрала з життя тяжка хвороба. Не останню роль в ситуації зіграли фінансові проблеми, відтік молоді. Проте, колектив свого існування не припинив. Давали друге життя п'єсам "По ревізії", "Ой, не ходи Грицю...". Здійснили постановки п'єс "Свекор", "Бувальщина". У лютому 2012 року колективу знову присвоєно звання "народний аматорський". Остання прем'єра драмгуртківців відбулась нещодавно. Вистава за п'єсою Володимира Канівця "Віддавали батька в прийми" викликала в місцевих шанувальників театального мистецтва справжній фурор. Окрилені успіхом, аматори сцени

м'ятають першу постановку драмгуртківців. То була революційна п'єса "Будка". За нею пішли вже безсмертні творіння класиків: "Кайдашева сім'я", "Сватання на Гончарівці". Попри всі ці селянські клопоти, одвічну зайнятість, аматори сцени викроювали вечірньої пори вільні години й поспішали до клубу, на репетиції. За тими заняттями забували про втому, якісь негаразди. Отак творили свято для себе та своїх односельців. Виїздили з виставами й до сусідів. На початку сімдесятих діяльність гуртка дещо занепала. Та

вдалим підбором акторів. Сергій Назаренко, Поліна Жданович, Галина Нікітін, Федір Ташликович – без сумніву мали Божу іскру – талант і любов до сцени. Потім відбулись прем'єри вистав "Одна береза знає", "Кайдашева сім'я", "Лісова пісня", "Весілля в Малинівці", "Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці". В колектив додалися Валентина Ташликович, Валентина Кречкевич, Павло Дубінець, Марія Петрівна взялась за постановку

Сцена з вистави "Віддавали батька в прийми"

Після прем'єри "Сватання на Гончарівці".
В центрі - Марія Кречкевич

"Наталки-Полтавки", потім була робота над п'єсами "Сватання на Гончарівці", "За двома зайцями", "Поревізі", "Ніч перед Різдом". На початку 1991 року колектив був висунутий на здобуття звання "народний аматорський". До захисту мали підготувати нову роботу. То була одноактівка "На перші гулі". Роль Олени виконувала молода талановита акторка Світлана Куликович. Роль закоханого в дівку Тимоша припала для новачка в їх колективі Василя Гулюка, котрий щойно прийшов на роботу в колгосп ветеринарним лікарем.

- У Марії Петрівни легка рука, - пригадує той період Світлана. - Бо ж з роботи над тією виставою і розпочалась наша сім'я.

раз. Ходневичі – Андрій та Людмила з сином Юрієм – це два. Кречкевичі – Валентина, Віктор і їх донька Віка – це три. А на додачу і ми, Кречкевичі: я, Василь, донька Оксана, ще до нас невістки Аліна та Надія. І хоч через клопоти сільського голови Валентина Ташликович дещо від театру відійшла, проте, в усіх інших сценічних дійствах приймає активну участь, ще й разом з сином Дмитром. З плином часу, мені теж довелось здати позиції: клубний заклад вже третій рік очолює чоловік. Художній керівник нашого колективу тепер Світлана Гулюк.

- Та однак, наш режисер-постановник, душа нашого колективу – то Марія Петрівна, - додає Світлана. - Марію Петрівну важко уявити без сцени, - долучається до розмови Нобельський сільський голова Валентина Ташликович, - то її стихія. Вона – режисер, вона – актор, вона – вокаліст. У неї стільки енергії, творчого запалу! Певне, в селі ніхто не має такого авторитету серед людей і старшого віку, і молоді, як наша Марія Петрівна. Жінка – активістка. То її життєва позиція.

Нобельський народний аматорський драматичний колектив пережив не тільки часи слави, визнання, а й тяжкі, переломні моменти. Не так легко було втратити колективу почесне звання "народний". Це

готуються до гастрольних поїздок. В першу з них планують показати свою майстерність на сцені клубу села Заозір"я. Як не крути, а ноблян таки тягне до озера.

- Не секрет для працівників культосвітньої ниви, що у вокальному чи фольклорному жанрі працювати набагато легше. Чому вже піввіку нобельські аматори перевагу віддають драмі? – запитую у гуртківців.

- Самі кажете – піввіку. А отже – традиція. А традицію порушувати якось не гарно, - перебирає на себе право відповіді Марія Петрівна. - У кожному районі Рівненщини набереться десяток, а той більше вокальних чи фольклорних колективів, які мають звання "народний". "Народних драматичних" – одиниці. Це настільки унікальний жанр, що закохавшись в нього одного разу – зраджувати якось не зважишся. Прожити життя іншої людини, хай і на сцені, - це завжди цікаво. А до того ж, ми, в основному, граємо комедії, а це – великий позитив у нашому рутинному сьогоденні. Люди натомляться за день на полі, а в 9 вечора мчать на репетиції. Буває, що до 12-ої ночі шліфуємо мізансцени. А скільки часу затрачаємо на виготовлення костюмів! Благо, є своя швачка – Ольга Кречкевич. А ще дякуємо ноблянам, які подіставали з домашніх схованок костюми прабабусь. Тож хоч і не багатий, проте власний театральний гардероб маємо. Але найголовніше – то любов до сцени, до творчості. Вона – на все життя.

Галина ГАВРИЛОВИЧ